

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 69/02-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. apríla 2002 prerokoval sťažnosť M. B., bytom R. 61, vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 So 162/01, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2002 doručená sťažnosť M. B., bytom R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta zbytočné prietľahy v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), a to v konaní o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 S 59/01-8 z 10. apríla 2001 o invalidnom dôchodku. Odvolanie voči tomuto rozhodnutiu doručil sťažovateľ najvyššiemu súdu 27. mája 2001.

Keďže v predloženej podobe sťažnosť nemala predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd vyzval sťažovateľa, aby svoje podanie doplnil, a to o splnomocnenie pre advokáta alebo komerčného právnik na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, ako aj o číslo konania najvyššieho súdu, v ktorom k porušeniu základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky malo dôjsť, a o informáciu, či sa na prietahy v konaní sťažoval u orgánov štátnej správy súdov.

Na výzvy ústavného súdu sťažovateľ v určenom čase reagoval.

Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu na účely konania pred ústavným súdom, avšak sťažnosť na prietahy v konaní pred všeobecnými súdmi nepredložil a za takúto sťažnosť označil sťažnosť doručенú ústavnému súdu 13. februára 2002, t. j. nedokladoval využitie prostriedkov ochrany svojho základného práva prostredníctvom orgánov štátnej správy súdov, ktorú mal k dispozícii. V súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu (I. ÚS 34/98, I. ÚS 16/98, I. ÚS 21/99), ktorá takéto podania hodnotí ako zjavne neopodstatnené, a berúc do úvahy namietanú dĺžku konania, ktorá by mala byť podľa sťažovateľa hodnotená ako zbytočné prietahy v konaní vo vzťahu k doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (I. ÚS 57/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 46/01), viedli ústavný súd k odmietnutiu sťažnosti sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2002